Neemia - Comentarii J. N. Darby

Cartea Neemia nu necesita prea multe remarci, dar este important sa stabilim sensul ei. Este o veriga necesara in istoria cailor lui Dumnezeu, in istoria rabdarii si bunatatii Lui fata de Ierusalimul pe care l-a ales. In cartea Ezra vedem templul reconstruit si autoritatea legii restabilita in mijlocul poporului, separat din nou de celelalte natiuni si pus deoparte pentru Dumnezeu. In cartea Neemia asistam la reconstruirea zidurilor Ierusalimului si la restabilirea a ceea ce am putea numi starea civila a poporului, si aceasta in imprejurari care consfintesc clar supunerea lor fata de natiuni.

Prin har, credinta restabilise altarul, iar cei dintre natiuni nu au avut niciun rol in aceasta altfel decat cel de slujire de bunavoie; dar, pentru reconstruirea cetatii, guvernatorul pus de natiuni are rolul dominant, Dumnezeu fiind Cel care a miscat inima acelor natiuni, producand la ele ace dispozitie favorabila poporului. Chiar la Neemia vedem o inima emotionata de nenorocirea poporului sau, semn pretios al harului lui Dumnezeu; iar Cel care a produs acel sentiment a miscat si inima imparatului ca sa-i permita lui Neemia sa faca tot ce avea pe inima spre binele poporului de la Ierusalim. Vedem la Neemia si o inima care obisnuia sa se indrepte spre Dumnezeu, care cauta puterea Lui, si, prin aceasta, depasea cele mai mari dificultati. Timpul in care Neemia a lucrat spre binele poporului sau nu a fost una din acele faze stralucite care, daca exista credinta, trezesc energia omului si il fac sa fie sclipitor. Era o vreme cand se cerea perseverenta pentru interesele profunde ale poporului lui Dumnezeu, pentru ca era poporul Lui, perseverenta care, pentru acest motiv, isi urmareste obiectivul cu tot dispretul cu care este privita o lucrare aparent atat de neinsemnata, dar care este totusi lucrarea lui Dumnezeu. Perseverenta in urmarirea obiectivului se manifesta cu toata opozitia vrajmasului si descurajarea celor care cooperau in lucrare (4.8, 10-11); perseverenta care, angajandu-se total in lucrare, dejoaca toate uneltirile vrajmasilor si evita toate capcanele, Dumnezeu ingrijindu-Se de cei care se incred in El.

Este si un aspect frumos al caracterului lui Neemia, asa mare domn cum era, el avea pe inima toate detaliile slujirii si tot ce tinea de umblarea in integritate a poporului.

Totusi, cu toata aceasta fidelitate, se simte influenta puterii dintre natiuni care controleaza starea lucrurilor in toate. Sosirea lui Neemia si purtarea lui sunt marcate de influenta acestei puteri. Nu numai credinta era la lucru, ci actiona si o putere protectoare (comparati Ezra 8.22 si Neem. 2.7-9). Totusi separarea de tot ce nu este iudeu este mentinuta cu grija (2. 20, 7; 7.65; 9. 2; 10.30; 13.1-3, 29, 30).

Aceasta istorie ne arata mai intai cum, atunci cand lucreaza Dumnezeu, credinta isi imprima caracterul ei asupra a tot ce este in jurul ei. Iudeii, care lasasera atat de mult timp Ierusalimul pustiu, au fost toti dispusi sa se angajeze in lucrare. Totusi Iuda a fost descurajat in fata dificultatilor. In aceasta situatie vedem perseverenta adevaratei credinte, cand este vorba de lucrarea de la Dumnezeu, oricat de neinsemnata pare a fi acea lucrare. In aceasta inima este complet angajata pentru ca lucrarea este lucrarea Lui. Incurajat prin energia lui Neemia, poporul a fost gata sa lucreze si sa lupte in acelasi timp.

Sa remarcam faptul ca, in timpurile dificile, credinta nu se arata prin maretia rezultatelor, ci prin dragostea pentru lucrarea lui Dumnezeu, oricat de marunta ar fi acea lucrare, si in perseverenta care se arata prin toate dificultatile legate de acea stare de slabiciune; deoarece credinta este preocupata de cetatea lui Dumnezeu si de lucrarea lui Dumnezeu, iar aceste lucruri au intotdeauna acelasi pret, indiferent de imprejurari.

Dumnezeu a binecuvantat lucrarea credincioasa a lui Neemia si Ierusalimul a ajuns din nou imprejmuit cu ziduri. Aceasta stare este mai putin impresionanta decat cea in care cetatea lui Dumnezeu era aparata de altarul lui Dumnezeu, care era marturia prezentei Lui si a credintei celor care il ridicasera, dar si aceasta stare arata fidelitatea si bunatatea lui Dumnezeu, care, si atunci cand era vorba de o restabilire exterioara, nu se dezice cu nimic de judecata pronuntata asupra poporului sau si asupra cetatii. Cel care reconstruia zidurile era doar guvernatorul delegat de un imparat strain, si tocmai aceea era ceea ce dadea siguranta poporului, iar inima dreapta trebuia sa recunoasca aceasta, cum s-a si intamplat (9.37). Si totusi Dumnezeu i-a binecuvantat. Neemia a luat cunostinta de numaratoarea poporului dupa genealogiile lor folosindu-se de registrul intocmit la prima reintoarcere din captivitate, intr-o perioada deja destul de indepartata. Astfel, Israel a fost asezat in cetatile lui.

Prin grija lui Ezra si a lui Neemia, legea isi recapata autoritatea, iar aceasta a fost chiar la cererea poporului, pentru ca Dumnezeu lucrase in inimile lor. Si tot Dumnezeu i-a adunat in ziua intai a lunii a saptea. Ceea ce i-a strans la acea luna noua a fost trambita lui Dumnezeu, de care poporul nu-si dadea seama. A fost o sclipire a harului, in pofida norilor care opreau o parte din acea lumina slaba. Poporul a plans inima lui fiind emotionata de marturia legii. Dar Neemia si Ezra i-a indemnat sa se bucure, pentru ca era o zi sfanta. Sigur ca acesti oameni ai lui Dumnezeu aveau dreptate: din vreme ce Dumnezeu a restabilit pe poporul sau, se cuvenea ca poporul sa se bucure si sa aduca multumiri.

In cea de-a doua zi, continuand sa cerceteze cartea sfanta, au descoperit ca Israel trebuia sa se bucure in a cincisprezecea zi a celei luni. Atunci cand se incheie o perioada de pedeapsa si Adunarea se afla din nou inaintea lui Dumnezeu, deseori se intampla sa-si aminteasca de porunci uitate de multa vreme si pierdute in zile care pareau a fi mai bune pentru poporul lui Dumnezeu, iar redescoperirea lor si respectarea lor aduce binecuvantari. Ce lectie! Aceasta sarbatoare a corturilor a fost tinuta cu o foarte mare bucurie, impresionanta expresia a interesului lui Dumnezeu pentru a marca reintoarcerea poporului sau. Este drept ca era o reintoarcere partiala, care avea sa fie curand intunecata (si pana si speranta careia ea ii facea loc a fost distrusa prin respingerea lui Mesia, care trebuia sa fie incununarea acelei sperante), dar era totusi o reintoarcere pretioasa, ca prime roade in har ale acestei restabiliri care vor insoti reintoarcerea inimii lui Israel la Hristos, care se vor arata cand poporul va spune: “Binecuvantat fie Cel ce vine in Numele Domnului!” Bucuria era sincera si reala, dar totul era imprefect. Ziua a zecea nu-si avea antetipul. Smerirea lui Israel nu era inca in legatura cu acea moarte care reprezenta punctul culminant al nelegiuirii, dar, in acelasi timp, facea si ispasire. Bucuria avea temeiuri sanatoase, dar era totusi numai o bucurie temporara.

In ziua a douazecisipatra, poporul s-a adunat pentru a se smeri, asa cum se cuvenea in situatia lor, si s-au despartit de toti strainii. Incepand cu binecuvantarea promisa lui Avraam, ei au istorisit toate marturiile harului lui Dumnezeu al caror obiect fusese Israel, infidelitatile prin care Israel s-a facut vinovat, si, ca expresie a adevaratei pocainte a inimilor, ei si-au recunoscut situatia fara a se travesti (9.36-37) si s-au angajat sa asculte legea (10), sa se separe complet de popoarele din tara si sa implineasca in fidelitate tot ce cerea slujirea casei lui Dumnezeu.

Toate acestea dau pozitiei lor un caracter foarte clar. Recunoscand promisiunea facuta lui Avraam si introducerea in Canaan a poporului in virtutea acelei promisiuni, se plaseaza sub obligatia legii, marturisind ca bunatatea lui Dumnezeu ii crutase. Ei nu vedeau dincolo de o

restaurare conditionala mozaica. Nici Mesia, nici noul legamant nu au fost luate in considerare ca temei pentru bucuria lor sau pentru speranta lor. Ei erau si au ramas robi ai natiunilor. In aceasta stare Israel a ramas pe pamant pana ce, prin bunatatea suverana a lui Dumnezeu, le-a fost prezentat Mesia, care i-ar fi putut scoate din acea pozitie, strangandu-i sub aripile Lui, dar ei n-au vrut.

Aceasta pozitie este formulata in mod expres in cartea Neemia. Porunca imparatului contribuie la intretinerea cantaretilor. Un evreu a fost delegat de imparat pentru a randui totul cu privire la popor (11.23-24).

Am vazut deja ca poporul avea parte de bucurie, o bucurie care Il recunostea pe Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu pazise poporul si il binecuvantase. Dar capeteniile poporului au cazut foarte curand in necredinciosie, si, in timpul absentei lui Neemia, camerele templului, in care inainte erau puse darurile, au fost golite pentru a-i face loc lui Tobia, acel subtil si perseverent vrajmas al poporului lui Dumnezeu. Dar, la dedicarea zidurilor Ierusalimului, bucuria poporului si fidelitatea lui Neemia au readus Cuvantul scris ca autoritate, astfel ca Israel s-a separat din nou de acel popor amestecat (13.3). Toate lucrurile lui Tobia au fost aruncate afara din camera, iar el a fost alungat din templu. A fost instituita tinerea sabatului. Cei care erau casatoriti cu femei straine si ai caror copii vorbeau jumatate limba strainilor si jumatate limba iudeilor au fost pusi sub blestem si pedepse severe. Ordinea si curatia legala au fost restabilite si acest gand principal al cartii cu privire la starea poporului incheie istorisirea.

Ceea ce am spus ne da idee despre principiul important ilustrat in aceasta carte.

clickbible.org